

Църквата без стени

„Защото Той е нашият мир, Който направи двата отдела едно, и развали средната стена, която ги разделяше“ (Еф. 2:14).

Разрушаване на стени

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС

Еф. 2:11-22

Yo quiero tío, извика някой към мен. Нямах идея какво може да значи това. Тълпата стоеше наоколо, притискаше се, за да стигне до мен, викаха към мен и се опитваха да ме накарат да разбера, че искам лекарството си.

Бях на мисионерско пътуване по време на пролетната ваканция в Доминиканската Република, с моя колеж. Беше вторият ни ден в провинцията и провеждахме медицинско обучение. Тъй като нямам медицинска подготовка и не говоря испански, бях изпратена да въдворявам ред в тълпата. Взех формулярите за лекарството, които лекарите бяха написали и ги подадох на хората в нашата временна аптека, за да ги попълнят. Това беше сравнително проста задача и аз бях прекарала повечето време от следобед до опитвайки да използвам малкото гуми, които знаех от испанския език в разговори с децата, които се бяха събрали около мен. Забавлявах се, защото децата говорех а бавно, повтаряха често думите и жестукираха с ръце, опитвайки се да ме накарат да разбера. Но с приближаването на края на деня, или лекарите станаха по-бързи, или ние се забавихме, но скоро имаше

доста формуляри в ръцете ми и много нетърпеливи хора отвън.

Когато хората се събраха пред вратата ми, като всички се опитваха да ми говорят

Не знаех какво да правя.

едновременно, имах един много голям проблем - езиковата бариера. Когато тези нетърпеливи хора се събраха, нивото на шума се увеличи, всичко, което чувах бяха испански думи и в мен започна да се насажда чувство на безпомощност и се разстроих. Не можех да помогна на тези хора, а те продължаваха да ми викат. Не знаех какво да правя.

Тогава то се случи. Едно от момчетата си проби път през тълпата. Той бе говорил с мен по-рано и знаеше какво се опитвах да правя. Той започна да говори на хората и ги успокои. Той разруши езиковата бариера. Скоро хората се бяха успокоили и ние бяхме попълнили всички формуляри, нещо, което до скоро изглеждаше невъзможна работа. Хората си отидоха в къщи щастливи, а аз научих как Бог разрушава бариери.

Исус влиза в живота ни така, както това момче влезе в моя. Той влиза, когато имаме причини, които ни спират да говорим с някого, и прави възможно общуването. Текстът за тази седмица говори за факта, че Исус е Този, Които примири евреите и езичниците. Той е Този, Които може да примири и нас. Независимо какви бариери има в живота ви - расови, религиозни, езикови или икономически, Христос иска да ги премахне.

Тази седмица ще видим какво е направил Той, за да премахне нашите бариери.

Невъзможната Възможност

ЧЕРНО НА БЯЛО

Еф. 2:14

„Защото Той е нашият мир, Който направи двата отдела едно, и развали средната стена, която ги разделяше“ (Ефесяни 2:14).

Невъзможната Възможност: $1+1=$ невъзможно? Не е така, когато става въпрос за математиката в евангелието на Христос. Изпълнената със сила вест на Павел тази седмица е: Това, което е невъзможно в човешкото уравнение, е възможно под Божествената сила и благословение. Христос е създал в Себе Си един нов човек от двата (Еф. 2:15), и това Той направи само чрез кръвта си, пролята на Кръста заради цялото човечество, евреи и езичници.

Променящата сила на Кръста създава ново човечество, в което няма нито еврейин, нито грък, нито роб, нито свободен, няма нито мъжки пол, нито женски; „защото всички сте едно в Христос Исус“ (Гал. 3:28,29). Добрата вест е, че докато могат да съществуват различия между личности, пол, култури, раси и нации, крайната Божествена цел е да доведе цялото творение в една хармония с Христос (Еф. 1:10). Всички тези различия, въпреки че са напълно реални, биват изместени от единството, което имаме в Исус.

„Същите сили, които отдалечаваха хората от Христос преди осемнадесет века, работят и днес. Духът,

който издигна разделителната стена между евреи и езичници, действа и днес. Гордостта и предразсъдъците са издигнали високи стени между човешките съсловия. Христос и Неговата мисия се разбират неправилно и много смятат, че те са буквално изключени от службата на евангелието. Но такива души нека не мислят, че са изключени от Христос. Няма издигнати от хора или от Сатана прегради, през които вярата да не може да проникне“.¹

„Съсловията са противни на Бога. Той не зачита нещата от подобен характер. В Неговите очи всички хора са равностойни... Без разлика на възраст, чин, народност или религиозни убеждения всички са еднакво поканени да отидат при Христос, за да живеят“.²

**Променящата сила на
Кръста създава ново
човечество.**

КАК МИСЛИТЕ

1. Как бяха съборени стените на разделение между хората?
2. Защо Исус избра мъже с различни нива на образование, различни професии и с различни темпераменти?
3. Защо евреите трябваше да чуят първи евангелието?

¹. Живота на Исус, стр. 403.

². Там там.

Понеделник
31 Октомври

Следвашата граница на примирението

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Рим. 3:20-31; 2Кор. 5:17-19; Еф. 2:11-22; 5:12-18; Кол. 1:20-22

Примирението е една от великите теми в историята на човечеството. От момента, когато грехът разруши общуването, което Адам и Ева имаха очи в очи с Бога, Той е работил, за да примири нашата бунтовна раса във взаимоотношения със Себе Си, които преливат с вечна пълнота.

Старозаветната жертвена система беше един начин, по който Бог показва - чрез символи - каква изключително голяма загуба ще преживее, за да примири Своите бунтовни създания. Тази система, въпреки че бе омърсена с ритуали, които сега понякога е трудно да разберем, цялата е организирана около едно нещо: примирението.

В Деня на Умилостивението (Левит 16) Бог показва на своя старозаветен народ същия принцип издигнат от апостол Павел векове по-късно: „Защо заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ“ (Рим. 6:23). Казано просто: отделянето от Бога означава смърт; взаимоотношенията с Бога означават живот. Думата „умилостивение“ (atonement) е просто стара английска гума означаваща „примирение“ (reconciliation).

Между другото, еврейският термин за Деня на Умилостивението, *Yom Kippur*, буквално означава „ден на покривалото“ и се отнася за покривалото

на ковчега на завета, който съдържаше десетте заповеди в земното светилище. Учените, които превеждат Библията от гръцки и еврейски език на съвременни езици като немски и английски, са разбрали, че това покривало представлява пресечената

**Дори християните
падат в клопката да се
категоризират един друг.**

точка на Божията правда (закона) и Неговата милост (благодатта), ето защо те го наричат „умилостивилище“ (или място на милост), друг символ на примирението.

В Исус Христос тези старозаветни типове и символи срещнаха своето изпълнение. На кръста Исус пое наказанието, което ние заслужавахме, така че да можем да живеем във вечната слава, която Той заслужава. Библейското примирение е нищо по-малко от триумфа на Божията воля, която ни връща в правилни отношения с Него.

Това е лесната част.

Да бъдем по-практични

Може би си мислите, че това, че сме били примирени с Бога чрез необятната жертва на Христос на кръста, и че сърцата ни са се смекчили чрез завладяващата демонстрация на Божествената удивителна благодат, означава, че ще ни бъде лесно да отразим този дух на примирение към другите. Може да мислите това, но бъркате.

Фактът е, че докато можем да се наслаждаваме в уверението за нашето спасение, съвсем друго нещо е да предадем тази вест на примирение на другите, особено на тези, които са различни от нас. Това е моментът, в който целият въпрос от неясни абстракции преминава в явна конкретност. Човешката тенденция винаги е била да категоризира хората на „наши“ и „ваши“; евреи и езичници; вярващи и невярващи; християни и - е ясно ви е.

Фактът, че в обществото ни има толкова много категории и подкатегории, доказва, че е по-лесно да се изтъкнат различията ни, отколкото да се фокусираме върху нещата, които имаме общи.

Дори християните изпадат в клопката да се категоризират един друг, като изтъкват, че някои заслужават повече от Божията благодат, отколкото други. Смешното в тази позиция се разкрива във факта, че никой от нас не е достоен за Божията благодат. (Затова тя е наречена „благодат“). Спасението - това примирение между нас и Бог - идва до всеки и до всички като дар; ние не го спечелваме, не можем да го заслужим; или го приемаме, или - не.

Бог е достигнал до невероятни дълбочини, за да ни примири със Себе Си; сега Той ни моли да се примирим един с друг. Павел го казва така: „Защото Той е нашият мир, който направи двата отдела едно, и развали средната стена, която ги разделяше,... И като дойде благовестува мир на вас, които бяхте далеч, и мир на тия, които бяха близо; защото чрез Него и другите имаме своя достъп при Отца в един Дух“ (Еф. 2:14,17,18).

Голямата пречка между нас и примирението с другите е нашата човешка природа.

Освен тенденцията, която проявяваме, да категоризираме другите, в смисъл колко те са като нас, или не като нас, ние имаме невероятно дълги спомени, особено когато са ни направили нещо лошо. Не е лесно да предложиш примирение на някой, който е бил нарочно или не, нелюбезен, неверен, измамен, или жесток. Още по-трудно е, ако този човек е член на същата църква, или още по-лошо член на семейството ни. Може да няма по-трудно нещо от предлагането на прощение и примирение на някой, с когото сме имали, по-близки от средните, взаимоотношения.

Но чудото на примирението е не само, че Бог желае да бъде примирен с нас, а също и че ние можем да бъдем примирени един с друг - дори ако, и особено ако - не искаме да бъдем примирени. Павел напомни на вярващите в Коринт: „че Бог в Христа примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им, и че повери на нас посланието на примирението“ (2Кор.5:19).

Не е достатъчно да бъдем примирени с Бога; трябва също да бъдем примирени и един с друг. „И тая заповед имаме от Него:“ пише апостол Йоан, „Който люби Бога, да люби и брата си“ (1Йоан 4:21). Това е истинското доказателство, че сме били примирени с Бога.

КАК МИСЛИТЕ

1. Защо ни е толкова трудно да се примирим с другите, особено с тези, които изглеждат различни от нас?
2. Гордостта отдалечава ли ни от примирението? Ако е така, защо?
3. Защо има прилика между предаването на Бога и примирението?

Различен произход - една цел

СВИДЕТЕЛСТВО

Еф. 2:14; 3:6

„За Своето дело Христос не избра учениите или красноречивите членове на еврейския Синедрион, нито се възползва от силата на римската власт. Главният Учител отмина себеоправдаващите се еврейски учители и избра скромни, неучени мъже да възвестят истините, които щяха да раздвижат света. Тези хора Той определи да подготви за водачи на църквата Си. Те на свой ред трябваше да подготвят други и да ги изпратят да разнасят вестта на евангелието. За да имат успех в работата си, им бе необходима силата на Светия Дух. Евангелието трябваше да се проповядва не чрез човешка сила или мъдрост, а чрез Божията мощ”.¹

„Учениците трябваше да тръгнат като Христови свидетели, да заявят на света какво са видели и чули от Него. След Христовата, тяхната служба бе най-важната, за която е било призовано някога човешко същество. Те трябваше да сътрудничат на Бога в спасяването на хората. Както в стария завет дванадесетте патриарси бяха представители на Израил,

**Христос започна да
разрушава разделящата
стена между евреи и
езичници.**

така дванадесетте апостоли станаха представители на църквата на евангелието”.²

„По време на земната Си служба Христос започна да разрушава разделящата стена между евреи и езичници и да проповядва спасение на

цялото човечество. Макар че бе евреин, общуваше свободно със самаряните, без да се съобразява с фарисейските обичаи на евреите по отношение на този презиран народ. Спеше под техните покриви, ядеше на трапезите им, поучаваше по улиците им”.³

„Спасителят копнееше да разкрие на учениците си истината за разрушаването на „средната стена“, разделяща Израил от другите народи - истината, „че езичниците са сънаследници“ с евреите и „съпричастници на Неговото обещание в Христа Исуса чрез благовестието“ (Еф. 2:14, 3:6). Тази истина бе разкрита отчасти, когато Исус възнагради вярата на стотника в Капернаум и когато проповядва евангелието на Сихарските жители. Още по-ясно бе открита тя при посещението Му във Финикия, когато излекува дъщерята на ханаанката. Преживяванията помознаха на учениците да разберат, че сред хората, които мнозина смятат недостойни за спасение, има гладувачи за светлината на истината”.⁴

„Който идва при Мене, няма да бъде върнат. На вас, Мои ученици, поверявам тази вест на милост. Тя трябва да се предаде и на евреи, и на езичници. Първо на Израил, а после на всички народи, езици и племена. Всички повярвали трябва да бъдат събрани в една църква!”⁵

1. Деяния на апостолите, стр. 17.

2. Пак там, стр. 19.

3. Пак там.

4. Пак там, стр. 19, 20.

5. Пак там, стр. 28.

Как да имаме съвършен мир

ИМА КАК

Пс. 34:14; Еф. 2:14

„Мир“ се споменава над 400 пъти в Библията - с препратки от Стария Завет, че мирът е бил свързан с Месия (Ис. 9:6; Мих. 5:5). Тази употреба се вижда и в Новия Завет (Рим. 15:33; Евр. 7:2). Като бе техния мир пред Бога, Христос повлия мира между евреите и езичниците. Мирът в Еф. 2:14 е Самият Исус Христос.*

За да придобием този съвършен мир, трябва да помним, че „копнежът на Духа значи живот и мир“ (Рим. 8:6). Бог обещава, че ще достави истинския мир (Пс. 29:11). Ние всички сме далеч от Бога, но трябва да победим света, за да придобием този мир, точно както направи Исус (Йоан 16:33). Трябва да сложим край на себичността си и да търсим Бога (Пс. 37:37). Единственият начин, по който можем да придобием съвършения мир е: „Отклонявай се от злото и върши доброто, търси мира и стреми се към него“ (Пс. 34:14).

Исус накара бурята да млъкне, както е описано в Марко 4 гл., и възвори мир. Бог също ни казва и на нас, че се нуждаем от мир. Точно както вълните се мятаха насам натам, така и ние можем да бъдем подхвърляни. Тогава Исус се изправя и ни казва да спрем това, което правим - да спрем да грешим и ние получаваме мир.

Какво можете да направите, за да получите съвършен мир? Ето няколко стъпки:

**Единствения начин,
по който можем да
получим този мир е
като слушаме Исус.**

1. Слушайте Бога. Когато вятърът духаше от всякъде, Исус бе там, но в началото Той не каза нищо. Той изчака, докато нещата станаха толкова лоши, че трябваше да каже нещо, поради страха на учениците. Това ни показва, че Бог може да ни използва, но ние би трябвало да изчакаме, докато Той каже нещо.

2. Търсете и бъдете смирени. Като хора е лесно да паднем в клопката да бъдем горди и да се опитаме да изработим праведността си. Трябва да излезем тази клопка и да позволим на Христос да бъде нашата основа.

3. Позволете на Бога да извърши работата. Понякога вземаме нещата в собствените си ръце и се опитваме да ги оправим, но не става. Трябва да позволим на Бог да направи това за нас и въпреки това да запазим баланса като извършим своя дял.

КАК МИСЛИТЕ

1. Кои са някои аспекти от живота ви, които могат да бъдат смълчани от гласа на Исус (мира)? Бъдете конкретни.

2. Какво желаете да позволите на Бог да промени в живота ви, за да можете да имате съвършен мир?

*Агвентен Библейски Коментар, т. 6, стр. 1009.

Чувствате ли се затворен?

МОЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА

Мат. 25:40; Гал. 3:28

Някога влизали ли сте някъде, където да сте се чувствали неудобно? Не е задължително това да е църковно мероприятие; може да е било ново училище или, може би, нова култура, с които социални практики не сте свикнали. Има хора, за които някоя от тези ситуации, може да бъде много стряскаща.

Интересната тема, която е представена в тези ситуации е съществуването на стени. Те могат да се появят в много различни форми; но, особено, бихме искали да дискутираме тези, които съществуват в самата наша църква. Това са неща, които излизат сред нас, като църква, обединена като цяло.

Едно семейство, вероятно от нисшата класа, влезе на църковна служба с леко закъснение. Те имаха поизносени тениски и джинси. Или може би това е било група деца с различен културен произход, които нямат същото отношение към уважението, както вие. А може и да сте били вие; когато сте влезли през вратите на църквата и сте усетили очите на другите вътре,

Тези стени съществуват. Защо са тук?

да се спират на вас. С увеличаването на шушукането сте могли да чуете другите да говорят как косата ви не би трябвало да бъде с такъв неестествен цвят или пък сплетена толкова нависоко.

Тези стени съществуват. Защо са тук?

Имаше моменти, когато Самият Исус говореше и хората, които Го слушаха се отклоняваха от това да чуят истината, поради тези стени (Марко 6:2,3). „Той е само дърводелец и син на бедно семейство“. „Какво знае той?“ Тези стени представят, по много начини, същите стени, срещу които се е борил и Мартин Лутер Кинг, Джр., по време на движението за граждански свободи в Съединените Щати. „Имам една мечта, че един ден всяка долина ще се издигне, всеки хълм или планина ще се сниши, и грубите места ще станат равни, а кривите - прави, и славата на Господа ще се открие и всяка плът ще я види заедно“.*

Как ние, като църква, ще растем, ако позволяваме на тези стени да съществуват в духовния ни живот?

Как новите членове ще се чувстват приети в очите на Бога, когато те постоянно биват осъждани от историята на тяхното минало, вместо от новия характер в сърцата им? „Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, ни женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса“ (Гал. 3: 28). Ние стоим, когато сме обединени, и падаме, когато сме разделени.

Нека оценим стените, които съществуват в собствена ни църква и да видим дали можем да осигурим решение, което да ги отслаби, или събори. „Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили“ (Мат. 25:40).

*Мартин Лутер Кинг, Джр., „Имам една мечта“, речи и писма от гр-Мартин Лутер Кинг, Джр., 5/3/04. <<http://members.aol.com/klove01/dreamsp.htm>>

"Може ли да поговорим?"

ИЗСЛЕДВАНЕ

Еф. 2:11-22; Фил. 2:1-9; 1Йоан 4:11,12

С ДВЕ ДУМИ

Един известен автор на научна фантастика разказва за общество, в което всеки човек живее сам - в страх да не види въздух издишан от друг, ужасен да докосне друго човешко същество, неспособен да толерира присъствието на друг човек. В нашия не фантастичен свят, ние строим бомбени укрития и бункери срещу заплахите на злите „те“ - и за да се пазим безопасно отделени от „тях“ (съседи - които миналата седмица са били „наши“). Исус дойде да освободи планетата от токсичните атаки и да направи ненужни предпазните щитове.

Той дойде, за да преобърне Вавилонската кула - да възстанови един език за всички, езикът на любовта, и да ни срещне там, където ние живеем, тъй като не можем да се изкачим там, където живее Той.

От бушуващия потоп, Той създава спокойни води; от бурята на конфликтите, Той възстановява душите ни; в един измъчен свят, Той предлага мир - в нас и между нас. Като магнитен полюс, който ни привлича всички, Исус нарежда магнитните ни сили - така че вместо да отблъскваме нашите събратя върваци, ние се учим да бъдем заедно.

А ЗАЩО НЕ

- Направете „приятелска супа“. Поканете разумен брой „редовни“ и нови приятели. Помолете всеки от тях да донесе една съставка за супа. Заполнете една до две чаши вода за всеки човек и добавяйте съставките при идването на всеки гост. Нека най-добрият готвач в групата да наглежда количествата и подправките. (Почти не е възможно да се съсипе това ястие). Докато се готви супата, нека гамите да приготвят сладолед (като използват предварително приготвен яйчен крем), а мъжете да направят домашни рулца и солети (като използват предварително приготвено тесто).

- Спонсорирайте бисквитено състезание. Поканете две коренно различни групи (деца и възрастни; студенти и детегледачки(?); несемейни и семейни с деца), за да ги приготвят. Организирайте ги в групи от по 2 или 4, като използвате равен брой участници и в двете групи (или отбори от по 3, ако в едната група има повече хора, отколкото в другата). Дайте на всеки отбор определен бюджет (те могат да купят съставките или да ги донесат от къщи) и настройте часовника да звъни след около 2 часа и половина. Осигурете достатъчно голяма фурна; позволете на отборите да готвят у дома, ако предпочитат. Нека групата да опита готовите продукти на вкус, външен вид и гр. Нека всеки участник да си занесе у дома част от бисквитите, които да раздаде там.

- Създайте колаж на класа или на църквата. Фотографирайте възможно повече членове, облечени в съответните дрехи, които да представят културния им произход, или професия, или специален интерес. Изрежете и залепете буквално или виртуално - като изпъните голяма картина на Исусовото лице. Озаглавете работата „Ние сме едно в Господа“. Покажете оригинала, ако това е „грубо копие“. Ако вашата е пък компютърен колаж, използвайте го като корица на бюлетина, или брошура за добре дошли.

ПОЛЕЗНИ ВРЪЗКИ

Мартин Бубер, „Аз и Ти“; Джон Пауъл, „Защо съм улавян да ти кажа кой съм?"; Гари Чапман, „Петте езика на любовта“; В. Фуолър, „Етапи на вратата“; Филип Янси, „Какво е толкова удивителното в благодатта?“